

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Erich Kästner SOYTARININ TUHAF HİKÂYESLERİ

Çeviren: Süheyla Kaya

Resimleyen: Walter Trier

1. basım

Erich Kästner

SOYTARININ TUHAF HİKÂYESLERİ

Soytarı sirkten kaçır mı hiç?

Till Eulenspiegel, kimseye haber vermeden sirkten ayrılır ve yollara düşer. Ülkeyi dolaşırken uğradığı her kasabada başkalarını komik duruma düşürmekten zevk alan soytarının maceraları hiç bitmez.

Tüm hammaddeler laboratuvarıda testten geçirilmiş ve sağlığa zararlı herhangi bir maddeye rastlanmamıştır.

DBE

Davranış Bilimleri Enstitüsü*

psikolojik hizmetler, eğitim, araştırma, kurumsal danışmanlık

Bu kitap Davranış Bilimleri Enstitüsü'nün Çocuk ve Genç Danışmanlık Merkezi tarafından çocuk ruh sağlığı ve gelişimi açısından uygun bulunmuştur.

KDV İÇİNDEDİR
6.50 TL

ISBN 978-97

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rantey.org>

Erich Kästner SOYTARININ TUHAF HİKÂYESLERİ

Çeviren: Süheyla Kaya ■ Resimleyen: Walter Trier

Yayın Koordinatörü: İpek Gür
Editör: Ebru Akkaş Kuseyri
Kapak ve İç Tasarım: Gözde Bitir
Tasarım Uygulama ve Dizgi: Güldal Yurtoğlu
Kapak Baskı: Azra Matbaası
İç Baskı ve Cilt: Özal Matbaası

1. Basım: 3000 adet, Ocak 2012

ISBN 978-975-07-1416-0

Till Eulenspiegel, Erich Kästner

© Atrium Verlag, Zürih 1938

© Can Sanat Yayınları Ltd. Şti., 2012

Bu eserin Türkçe yayın hakları Akcalı Telif

Hakları Ajansı aracılığıyla satın alınmıştır.

Tüm hakları saklıdır. Tanıtım için yapılacak

kısa alıntılar dışında yayıncının yazılı izni

olmaksızın hiçbir yolla çoğaltılamaz.

Can Sanat Yayınları Yapım, Dağıtım, Ticaret ve Sanayi Ltd. Şti.
Hayriye Caddesi No. 2, 34430 Galatasaray, İstanbul
Telefon: (0212) 252 56 75 - 252 59 89 Faks: 252 72 33
www.cancocuk.com cancocuk@cancocuk.com

**Davranış Bilimleri Enstitüsü uzmanlarından Psikolog Danışman
Cemre Soysal tarafından 7 yaş ve üstü çocuklar için uygun bulunmuştur.**

Bu kitabın sahibi:

.....

**Yazarın yayınevimizden çıkan
diğer kitapları:**

AÇIKGÖZ BUDALALAR

DON KİŞOT

GULLIVER'İN GEZİLERİ

HAYVANLAR TOPLANTISI

KÜÇÜK HAFİYELER

NOKTACIK İLE ANTON

UÇAN SINIF

Erich Kästner

23 Şubat 1899'da Dresden'de doğdu. Birinci Dünya Savaşı'na katıldı. Savaşın sona liseyi bitirdi ve üniversitede Alman dili, tarih, felsefe ve tiyatro tarihi okudu. Gazetelerde redaktör ve tiyatro eleştirmeni olarak çalıştı. İkinci Dünya Savaşı'ndan sonra tiyatro ve film alanlarında çalıştı. 1966 yılında edebiyat çalışmalarına son verdi. 1974 yılında Münih'te öldü. Yaşamı boyunca yapıtları pek çok ödüle layık görüldü. Çocuklar için yazmış olduğu kitaplar bütün dünyada çeşitli dillere çevrildi. Kästner, Alman çocuk edebiyatında yeni bir çağır açmış, çocuk kitaplarını gerçekçi temeller üzerine oturtmuştur.

SOYTARININ TUHAF HİKÂYELERİ

İçindekiler

Hanımlar, Beyler!, 7
Eulenspiegel Üç Kez Vaftiz Ediliyor, 11
Eulenspiegel İp Üzerinde Dans Ediyor, 14
Eulenspiegel Arı Kovanında Uyuyor, 21
Eulenspiegel Hastaları Sağaltıyor, 26
Eulenspiegel Baykuş ve Maymun Pişiriyor, 31
Eulenspiegel Borazancı Oluyor, 36
Eulenspiegel Toprak Alıyor, 41
Eulenspiegel Eşeğe Okuma Öğretiyor, 44
Eulenspiegel Terzileri Aydınlatıyor, 48
Rüzgâr Üç Terzi Kalfasını Uçuruyor, 51
Eulenspiegel Kürkçüleri Dolandırıyor, 54
Eulenspiegel Bütün Sütleri Satın Alıyor, 58

Hanımlar, Beyler!

İçinizden sirke hiç gitmemiş olanlar bile soytarının ne olduğunu biliyordur sanırım. Hatırladınız mı? Soytarılar, sanki bütün yıl boyunca maskeli baloya gidermiş gibi rengârenk ve komik şeyler giyen palyaçolardır. Sirkte durmadan eğitilmiş atların arkasından koşup, sırtlarına atlamaya çalışır ama her defasında kumların üzerine düşüp yuvarlanırlar. Yapmaya kalkıştıkları sihirbazlık numaraları bir türlü başarılı olmaz. Her şeyi yanlış yaptıkları için seyircileri gülmekten kırıp geçirirler.

Şimdi gözünüzde canlandırın: Böyle bir soytarı günlerden güzel bir gün, müdüre haber bile vermeden sirkten ayrılır... Beş parasız! Üzerinde rengârenk, çılgın soytarı giysisi! Herhangi bir meslek öğrenmemiş, iş desen hak getire! Ne bavula ne bastona sahip; anne babası yok, zengin akrabaları da!

Sirkten ve o kasabadan ayrılıp yola düşen soytarımız, dere tepe düz gider, ağaçların hışırdadığı ormanlardan geçerek sonunda küçük bir kasabaya varır. Kasabada dolaşırken fırınının önünde duran bir fırıncı ustasına rastlar. Karşıdan soytarının geldiğini gören şişman fırıncı ustasının ilk sözü, "Hey, amma da komik görünüyorsun. Söylesene kimsin sen?" olur.

"Ben mi?" diye sorar soytarı. "Aslında ben gezgin fırıncı kalfasıyım. Tesadüfen bana verebileceğiniz bir iş var mı acaba?"

Harika, öyle değil mi? Bir de fırıncı ustasının, gezgin soytarıyı fırıncı kalfası olarak işe aldığını düşünün! Hayatında bir kez bile hamur karmamış, bırak elmalı pastayı, ekmek bile pişirmemiş bir adam! Böyle birinin fırıncı kalfası olarak neler yapabileceğini düşünebiliyor musunuz?

Cinlikler yapardı. Türlü, çeşitli cinlikler!

Peki, bu cinlikler tahammül edilmez bir hal alınca ne olurdu dersiniz?

Büyük ihtimalle dürüst, şişko fırıncı ustası onu işten kovardı. Ve soytarı yeniden yollara düşerdi. Ta ki bir başka yerde, belki de bir ayakkabı ustası onu görüp şöyle seslenene kadar:

"Sen de kimsin böyle, hıı?"

"Ben mi?" diye yanıtlardı soytarı adamı. "Aslında ben gezgin ayakkabı kalfasıyım."

Bunun üzerine ayakkabı ustası, “Harika!” diye sevinirdi. “Benim kalfam hastanede. Gel içeri! Yarına kadar 20 çift ayakkabının pençelenmesi gerekiyor.”

Tanrım!

Size böylesine tuhaf bir insanın gerçekten yaşadığını söylesem bana inanır mısınız? Hayır mı?

Ama yaşadı! Şeref sözü!

Çok uzun zaman önceydi. Günümüzden 600 yıl önce, Orta Çağ’da, Almanya’yı karış karış dolaşan, gittiği her yerde, hemşehrilerini öfkeden mosmor eden bir sirk soytarısı yaşadı. Bu soytarının adı Till Eulenspiegel’di. Tuhafliklarının dışında yapabildiği tek iş, ip üzerinde dans etmektir. İnsanları güldürmekten hiç hoşlanmadığı için sirklerde veya panayırlarda gösteri yapmak istemiyordu; en büyük zevki, başkalarını komik duruma düşürmektir.

Almanya’da ayak basmadık yer bırakmayan Till Eulenspiegel, gittiği her yerde hiç bilmediği bir mesleğe el atmış, fırıncı, ayakkabıcı, terzi, borazancı, falcı, doktor, demirci, aşçı, papaz, marangoz, kasap, ateşçi ve üniversite profesörlüğüne soyunmuştu. Yapmadığı iş yok gibiydi. Ve tabii bilmediği meslek de. Anlayacağınız Till Eulenspiegel, sadece bütün zamanların en büyük soytarısı değil, aynı zamanda kesinlikle en tuhaf soytarısıydı. Çünkü herhangi bir sirkte değil, gerçek yaşamın tam ortasıydı! Oyuna getirip kandırdığı insanlardan bazıları –en akıllı olan-

lar- arkasından gülüyor, onun cinliklerine fazla içermiyorlardı. Ama çoğunluk öfkeden deliye dönüyor, öç almak isteğiyle yanıp tutuşuyordu. Çok aptalca! Çünkü Eulenspiegel'in belleği çok iyiydi. Yıllar yıllar geçtikten sonra bile ansızın ortaya çıkıyor ve onlarla öyle dalga geçiyordu ki herkesin ağzı dili tutuluyordu. Son gülen her zaman oydu.

Anlatılan ve kitaplara konu olan Till Eulenspiegel hikâyeleri öyle çoktur ki hepsini size anlatmaya kalksaydım bu kitabı yerinden kaldıramaz, bir yerden bir yere taşıyamazdınız. O nedenle sizlere Eulenspiegel'in tuhaf hikâyelerinden sadece on ikisini anlatacağım. Olması gerektiği gibi ilk hikâyeye başlıyorum.

Eulenspiegel ilk macerasını vaftiz edildiği gün yaşamıştı.

Eulenspiegel Üç Kez Vaftiz Ediliyor

Üzücü ama gerçek. Zavallı çocuk üç kez vaftiz edildi! Kim bilir belki de bu kadar komik biri olmasının nedeni budur. Neden olmasın? Evet, üç kez vaftiz edildi ama sadece bir kez doğdu. Lüneburg ile Braunschweig arasında Kneitlingen adlı bir köyde açtı dünyaya gözlerini. Kneitlingen, çok küçük bir köydü, kilisesi bile olmadığı için çocuğun Ambleben'de vaftiz edilmesi gerekiyordu. Ambleben'in hem kilisesi vardı hem de adı Pfaffenmeyer olan bir papazı.

Papaz Pfaffenmeyer işini çok güzel yaptı. Eulenspiegel'in annesi, hasta olduğu için evde kalmıştı ama töreni izlemeye gelen köyün diğer kadınları -küçük Till avazı çıktığı kadar bağırmasına rağmen- töreni mükemmel buldular. Bu Till Eulenspiegel'in ilk vaftiziydi.

Törenden sonra meyhaneye gidildi; birincisi, Eulenspiegel'in babası davet etmişti, ikincisi, herkes çok susamıştı. Olabilir, neden olmasın?

Biralar bedavaydı. Konuşmalar yapıldı. En çok susayanlardan biri de bebeği, vaftiz yastığının üzerinde Kneitlingen'den Ambleben'e kadar taşıyan ebeydi. Tören sırasında da bebeği vaftiz leğeninin üzerinde tuttuğu için kadının dili damağına yapışmıştı. Akşamüstüne doğru köye dönmek için yola çıktıklarında, ebe dahil herkes biraz çakırkeyifti. Yollarının üzerindeki parmaklığı olmayan dar yaya köprüsünden geçerken ebenin başı dönmüş ve -şu işe bak- kadın, kucağında vaftiz yastığı ve küçük Till ile birlikte dereye yuvarlanmıştı. İşte size Till Eulenspiegel'in ikinci vaftizi! Neyse ki ikisine de bir şey olmadı, sadece tepeden tırnağa çamura batmışlardı

çünkü yaz ortasında dere epeyce kurumuş, yer yer çamur birikintileri oluşmuştu. Ebe ağlıyor, Eulenspiegel'in babası öfkeden köpürüyor, Till ise etinden et koparıyorlarmış gibi ciyaklıyordu. Oğlanın ne kadar kirli görüldüğünü bir bilseniz, çocuklar! Neredeyse boğulacaktı zavalılık.

Kneitlingen'e geldiklerinde Till hemen küvete sokuldu ve iyice temizlenene kadar başından aşağıya su döküldü. Bu da onun üçüncü vaftizi olmuştu.

Ertesi gün olanları öğrenen papaz başını uzun uzun sallayıp şöyle dedi:

"Umarım çocukla ilgili her şey yolunda gider! Üç kez vaftiz edilmeye hiçbir çocuk dayanamaz. Her şeyin fazlası zarar."

Papaz Pfaffenmeyer gerçekten de haklı çıkacaktı.

Eulenspiegel İp Üzerinde Dans Ediyor

Till, her zaman ele avuca sığmaz bir çocuktur.

Bulduğu her fırsatta Kneitlinglileri kızdırıyordu. İnsanlar sık sık kapıya dayanıp onu anne ve babasına şikâyet ediyor ama çoğu kez bir şey kanıtlamaları mümkün olmuyordu. Buna rağmen babası, köylülerin haklı olabileceğinden hareketle, zararı olmaz diye düşünüp, poposuna şaplakları indiriyordu bir güzel.

Adamcağız çocuğu sık sık dövüyordu ama attığı dayanın nedenini sorsanız söyleyemezdi.

Bu durum Till'i öfkeliendiriyor, o da Kneitlinglilerin damarına daha çok basıyordu. Bu kez Kneitlingliler daha çok kızıyor, sonunda Till bir posta daha dayak yiyordu.

Zamanla bu iş, baba için yorucu olmuştu. Sonunda adam hastalandı ve öldü.

Kocası ölünce annesi, küçük Till ile birlikte Kneitling'den taşınıp Saale yakınlarındaki köyüne yerleşti. Bu arada Till on altı yaşına gelmişti. Artık bir meslek seçmesi gerekiyordu ama çocuğun aklından bile geçmiyordu bu. Herhangi bir meslek yerine tavan arasına gerdiği çamaşır ipinin üzerinde dans etmeyi öğreniyordu. İpte dans ederken annesine yakalanınca tırmanıp, nehre bakan tavan arası penceresinden çatıya çıkıyor, annesinin öfkesi geçene kadar orada oturuyordu. İp üzerinde dans etmeyi biraz öğrendikten sonra bir ucunu tavan arasına bağladığı ipi, Saale Nehri üzerinden geçirerek karşı kıyıdaki başka bir tavan arası penceresine kadar uzattı.

Till'in ipin üzerine çıkıp aşağıya düşmeden yürüdüğünü gören çocuklarla pencerelerden bakan komşuların şaşkınlıktan gözleri ve ağızları bir karış açık kalmıştı.

Nehrin iki kıyısında toplanan insanlar yukarıya dikmişlerdi gözlerini. Neredeyse ip gibi gergindi herkes. Sonunda durum Eulenspiegel'in annesinin de dikkatini çekti. Hızla tavan arasına çıkıp camdan bakınca az daha küçük dilini yutacaktı. Oğlu, nehrin üzerine gerdiği çamaşır ipinin üzerinde yürüyor, çeşitli numaralar yapıyordu!

Çok düşünmeden önlüğünün cebinden patates soyduğu bıçağı çıkardı ve kırt! İpi kesiverdi. Ne olduğunu anlamayan Till, ansızın bulutlardan aşağı

düşmüştü sanki; oklava gibi dimdik nehri boylamış, ip üzerinde dans etmek yerine Saale'de yıkanmak zorunda kalmıştı.

Çocuklar, komşular, aslında olup biteni gören herkes, gülmekten ölüyor, Till'in başına gelenlere, "Oh olsun," diyip onu kızdırıyorlardı.

Sürünerek kıyıya çıkan Till Eulenspiegel sataşmaları duymazdan gelmişti. Fakat içinden, başına gelen bu kötü duruma sevinen herkese bunun bedeleni ödetmeye karar verdi; mümkünse faiziyle.

Hemen ertesi sabah ipini yine gerdi. Ama bu kez gösteriyi evden uzakta yapacaktı. Çünkü bir kez daha Saale'de yıkanmak istemiyordu. Bilindiği üzere sık yıkanmak deriyi inceltir.

Hayır, bu kez ipi, annesinin göremeyeceği bir yerde, başka iki evin arasına gerdi. Yine çocuklar koşarak gelmiş, kadınlı erkekli köylüler toplanmıştı. Kalabalık gülüyor, Till ile ilgili şakalar yapıyordu; yine ipten aşağıya düşmek mi istiyordu yoksa. İçlerinden bazıları, mutlaka düşmesi gerektiğini, yoksa bu işin kendileri için eğlenceli olmayacağını söyledi. Eulenspiegel kalabalığa:

"Bugün sizlere çok daha güzel bir numara göstereceğim. Ama önce hepinizin sol ayağınızdaki ayakkabıları çıkarıp bana vermeniz gerekiyor, yoksa göstereceğim numarayı yapamam," dedi.

Köylüler önce pek gönüllü davranmamışlardı

ama sonra ayakkabılarının sol tekini çıkarıp verdiler. Till'in önünde yüz yirmi adet ayakkabı birikmişti! Till Eulenspiegel bağlayıp demet haline getirdiği ayakkabı dağını sırtına vurdu ve yukarıya tırmanıp ipin üzerinde yürümeye başladı.

Aşağıda onu izleyen, sol ayakları çıplak yüz yirmi seyirci vardı.

Eulenspiegel, kocaman ayakkabı demetiyle ipin üzerinde denge kurmaya çalışıyor, büyük bir dikkatle adım adım yürüyordu. İpin tam ortasına gelince demeti çözüp, "Dikkat!" diye bağırarak yüz yirmi tek ayakkabıyı aşağıya, yolun ortasına attı. "Alın ayakkabılarınızı!" diye seslendi gülerek. "Ama dikkat edin, tekleriniz karışmasın!"

Yolun ortasında yüz yirmi ayakkabı ve çevresinde de bir ayakları çıplak yüz yirmi köylü duruyordu!

Kalabalık ansızın ayakkabı yığınınına çıldırmış gibi çul-
landı. Herkes ayakkabısının sol tekini arıyordu. Çok
geçmeden güzel bir kavga başladı. İnsanlar birbirine
kıyasıya vuruyordu; kimin eli kimin saçında belli

değildi. Köylüler sokağın ortasında avazları çıktığı kadar bağırarak alt alta üst üste yuvarlanıyorlardı.

Herkes ayakkabısının sol tekini bulana kadar bir saat kırk üç dakika geçti. Kavga bittiğinde insanla-

rın hali içler acısıydı! Kafalarında şişlikler oluşmuş, üstleri başları yırtılmıştı. Sokakta yedi adet sahipsiz diğ vardı. On dokuz köylü ve on bir çocuk öyle kötü topallıyordu ki evlerine giderken zorlanacakları ke-sindi.

Köylüler, Till'i ele geçirdiklerinde dayaktan pa-ramparça edeceklerine hep birlikte yemin ettiler.

Ama dediklerini yapmaları zordu! Çünkü Till üç gün boyunca kapının önüne bile çıkmadı. Bütün gün evde annesinin yanındaydı. Kadın bu duruma sevini-yor, "Aferin, oğlum. Nihayet akıllandın," diyordu.

Zavallı kadın!

Eulenspiegel

Arı Kovanında Uyuyor

Günlerden bir gün Till, annesiyle birlikte komşu köydeki kiraz festivaline gitti. Ahmak adam öyle çok bira içti ki daha günün ortasında zilzurna sarhoş oldu. Üstüne üstlük yorgundu da; biraz kestirmek için gölge bir yer aramaya başladı.

Bu sırada içinde bir sürü arı kovanı olan ıssız bir bahçeye rastladı. Arı kovanlarından bazıları boştu; birinin içine yatıp uykuya daldı. Öğle saatlerinden gece yarısına kadar uyudu. Festival alanını karış karış dolaşarak oğlunu arayan Bayan Eulenspiegel, onu hiçbir yerde bulamayınca çocuğun mutlaka eve döndüğünü düşünmüştü.

Oysa Till Eulenspiegel, bildiğiniz gibi, boş arı kovanının içinde sızıp kalmıştı.

Gece yarısına doğru ıssız bahçeye, arı kovanlarından birini çalıp içindeki balı satmak isteyen iki hırsız geldi.

"En ağır kovanı alalım," dedi hırsızlardan biri. "Kovan ne kadar ağırsa içindeki bal o kadar fazladır."

"Tamam," diye yanıtladı onu öteki hırsız. Sonra kovanları sırayla kaldırıp ağırlıklarını tarttılar. Tabii ki en ağır, içinde Eulenspiegel'in uyuduğu kovandı. O kovanı alıp omuzlarını yüklediler ve bahçeden çıkıp oflayıp pufleyerek köylerinin yolunu tuttular; ikisi de ter içindeydi.

Eulenspiegel, hırsızlar tarafından uyandırılmasına çok kızmıştı, yetmezmiş gibi bir de gecenin köründe yabancı bir köye götürülüyordu.

Bir süre sonra adamların taşıdığı kovanın içinden dikkatlice dışarıya uzanan Eulenspiegel, öndeki adamın saçını var gücüyle çekti.

"Ahhh!" diye bağırdı hırsız. "Aklını mı kaçırdın sen?" Anlaşılacağı gibi saçını arkadaşının çektiğini

sanmıştı, o nedenle de çıldırmış gibi sövüp saymaya başladı.

Oysa arkadaşı neler olup bittini anlamamıştı: "Delirdin mi sen?" diye sordu öndeki hırsıza. "Ben

kovanı hamallar gibi taşımakla meşgulüm. Sen ise saçını çekmek için zamanım ve keyfim olduğunu düşünüyorsun! Çok aptalca!”

Eulenspiegel çok eğleniyordu. Bir süre sonra bu kez arkadaki hırsızın saçını çekti. Ama ne çekiş! Bir avuç saç kalmıştı elinde.

“Yetti ama artık!” diye bağırdı hırsız. “Önce saçını çektiğimi iddia ettin. Şimdi de saçımı çekiyorsun, hem de kafa derimi sıyrıp alacak kadar! Bu ne küstahlık!”

“Saçmalama!” diye homurdandı diğer hırsız. “Karanlıktan önümü zor görüyorum, ayrıca iki elimle kovanı taşıyorum. Bu durumda nasıl arkamı dönüp saçını çekeyim? Çıldırılmış olmalısın!”

İki hırsız ağız dalaşına girdi; birbirlerine öyle lanetler yağdırıp sızlanıyorlardı ki Eulenspiegel gülmemek için kendini zor tuttu. Beş dakika sonra bu kez, bütün gücüyle öndeki hırsızın saçına yapıştı; adamın kafası kovana çarpmıştı. Kovanı bırakan adam arkasını dönüp arkadaşının yüzünün ortasına iki yumruk patlattı. Diğer hırsız da kovanı atmış, çıldırılmış gibi çullanmıştı öndekinin üzerine. Çok geçmeden iki hırsız yerde alt alta üst üste kavgaya tutuştular; birbirlerine vuruyor, oralarına buralarını tırmalıyorlardı. Öfkeden gözleri dönmüştü; yerde top gibi yuvarlanırken vücutları bir an çözülünce zifiri karanlıkta birbirlerini kaybettiler. Oysa kovanın içindeki Eulenspiegel’in ra-

hatı yerindeydi. Ertesi sabah güneş onu uyandırana kadar da deliksiz uyudu.

Sonra kalkıp yola devam etti. Ha, bu arada köye annesinin yanına gitmemiş, bir çapulcu şövalyesinin uşaklığını yapmaya başlamıştı. Oysa ata binmeyi bilmiyordu! Şövalyenin onu kısa sürede kaleden atmasına şaşırmamak gerekir.

Eulenspiegel Hastaları Sağaltıyor

Boşuna söylememişler. İnsan yedisinde neyse yetmişinde de odur, hatta karakteri büyüdükçe daha da yerleşik bir hal alır. Hele bir de insanın babası çok erken ölmüşse... Eulenspiegel'in durumu da böyleydi. Çevirdiği dolaplar giderek abartılı bir hal almıştı.

Mesleğini gömleğinden daha sık değiştiriyordu. Hiçbir yerde uzun süre kalamadığı için -kalsa ya ayaklarından asılacak ya da en iyi ihtimalle öldürülmeye dövülecekti- yirmisine varmadan Almanya'yı avucunun içi gibi öğrendi.

Günlerden bir gün yolu Nürnberg'e düşmüştü. Bu kentte yine çok ileri gitmiş, kilise kapılarına ve belediye binasının girişine, kendisini mucize doktor olarak tanıtan ilanlar yapıştırmıştı.

Çok geçmeden Eulenspiegel'i ziyaret eden Kutsal

Ruh Hastanesi'nin yöneticisi, "Sayın Bay Doktor!" diye girdi lafa. "Hastanemizde öyle çok hasta var ki ne yapacağımı bilemiyorum. Bütün yataklar dolu ve paramız hiçbir açığımızı kapatmaya yetmiyor. Bana bir tavsiyede bulunabilir misiniz?"

"Elbette, elbette, aziz dostum," dedi Till Eulenspiegel. "Ama tavsiyenin iyisi pahalıdır."

"Ne kadar?" diye sordu yönetici.

"İki yüz Florin."

İyi yürekli adamın az daha nefesi kesilecekti ama biraz sakinleşince Mucize Doktor Eulenspiegel'in aldığı para karşılığında ne yapacağını bilmek istedi.

"Bu para karşılığında hastanede yatan bütün hastaları iyileştireceğim, hem de bir günde! Eğer başaramazsam kuruşunuzu bile almam."

"Harika!" diye bağırarak adam, Eulenspiegel'i de yanına alarak hemen hastaneye gitti ve hastalara yeni doktorun herkesi iyileştirmek istediğini söyledi. Fakat hastaların da mucize doktorun dediklerine harfiyen uymaları gerekiyordu. Sonra yönetim binasına geçip Till'i hastalarla yalnız bıraktı. Eulenspiegel ağır ağır bütün yatakları dolaşarak, insanlarla sohbet ediyor, tek tek bütün hastaların kulağına gizemli bir şeyler fısıldıyordu.

"Hepinize yardım etmek istiyorum," diyordu, "sana dostum ve tabii diğerlerine de. Elimde mükemmel bir reçete var. Ama içinizden birini yakıp toz

haline getirmem gerekiyor. Sizlere bu tozu içireceğim. İçinizden kimi yakıp toz haline getireceğimi de düşündüm. En hasta olanınızı seçeceğim bunun için. En iyisi bu, öyle değil mi? İyi."

Sonra iyice eğilip daha da alçak sesle devam ediyordu:

"Yarım saat sonra yöneticiyi çağıracağım. İçinizden iyi olanları taburcu edecek. Yani azizim, biraz acele etsen iyi olur. Çünkü son kalanı toz haline getirmek için yakacağım. Ne yapalım ki bunun olması gerekiyor!"

Yatak yatak dolaşp herkese söylediği buydu.

Bir süre sonra Eulenspiegel'in yukarıya çağırıldığı yönetici yüksek sesle:

"Kendisini iyi hisseden taburcu olmuştur!" diye bağırdı.

Üç dakika içinde hastane koğuşu boşalmıştı! Bütün hastalar, kimi koşmaya çalışarak, kimi topalayarak, can havliyle kendilerini dışarı attılar. Çok korkmuşlardı! Hastalardan bazıları burada on yıldır yatıyordu. Hastane yöneticisi az daha küçük dilini yutacaktı. Bürosuna koşup Eulenspiegel'e iki yüz yirmi Florin getirdi. Parayı uzatırken:

"Size yirmi Florin de fazladan veriyorum," dedi. "Siz dünyanın en iyi doktorusunuz."

"Doğru," diye yanıtladı adamı Till Eulenspiegel. Aslında kastettiği, dünyanın en iyi doktoru olduğunu

düşündüğü para kesesiydi. Keseyi cebine atıp adama veda etti. Bir an önce Nürnberg'ten uzaklaşması gerekiyordu.

Hemen ertesi gün bütün hastalar Kutsal Ruh Hastanesi'ne geri dönüp yeniden yataklarına yattılar.

Hastane yöneticisi öfkeden kendinden geçmişti. "Tanrı aşkına," diye bağırdı, "sizi iyileştirdiğini sanıyordum!"

Hastalar, yöneticiye dün yakılıp toz haline gelmek istemedikleri için hastaneden kaçtıklarını anlattılar.

"Ben eşeğin tekiyim," dedi yönetici. "Aşağılık adam beni dolandırdı. Bir de ona istediği paradan yirmi Florin fazla verdim!"

Eulenspiegel Baykuş ve Maymun Pişiriyor

Günlerden bir gün yolu Braunschweig'a düşen Eulenspiegel, geceyi geçireceği hanı ararken, dükânının önünde duran bir fırıncıdan hanın yerini öğrenmek istedi. Fırıncı yolu iyice tarif ettikten sonra, "Kimsin sen?" diye sordu Till'e.

"Ben mi?" dedi Till. "Ben gezgin fırıncı kalfasıyım."

Fırıncı bu işe çok sevinmişti çünkü tam da o sırada bir kalfaya ihtiyacı vardı. Böylece Eulenspiegel ücret, yemek ve yatacak yer karşılığında fırında çalışmaya başladı.

Usta, satış yerinden fırın kısmına pek sık geçmediği için ilk iki gün Till'in fırıncılıktan, eşeğin hoşaf-tan anladığı kadar anladığını fark etmemişti.

Fakat üçüncü gün akşam eve erken gitmek istedi; kafayı vurup yatacaktı. Belki de gidip biraz bowling oynamak niyetindeydi. Her neyse Till'e:

"Bu gece fırında pişirme işini tek başına yapman gerekiyor. Ben ancak yarın sabah gelirim aşağıya," dedi.

"Tamam," diye yanıtladı Eulenspiegel. "İyi ama ne pişireceğim?"

"Şu işe bak!" diye bağırdı usta. "Fırıncı kalfasısın ve bana ne pişireceğini soruyorsun, öyle mi! Bana ne, baykuş ve maymun pişirebilirsin mesela!"

Aslında "menekşe ve yavru köpek" de diyebilirdi. Kalfanın aptalca sorusuna kızdığı için "baykuş ve maymun" çıkmıştı ağzından. Fakat usta gittikten sonra Eulenspiegel, hamuru kardı ve akşam ondan sabaha karşı üçe kadar gerçekten de baykuş ve maymun pişirdi.

Ertesi sabah fırına giren usta, hayvanat bahçesine geldiğini sandı. Nereye baksa çıtır çıtır pişmiş baykuş ve maymunlar görüyordu. Her yere bakmış ama ekmeğe benzer herhangi bir şey görememişti.

Bunun üzerine öfke içinde yumruğunu masaya vurup avazı çıktığı kadar bağırdı:

"Sen ne pişirdin böyle?"

"Görüyorsunuz ya," dedi Till. "Baykuş ve maymun... Aynı söylediğiniz gibi. Yoksa yeterince benzetememiş miyim? Oysa çok uğraşmıştım."

Eulenspiegel'in küstahlığı sonunda iyi kalpli adamın tepesini attırmıştı. Yakasına yapışıp sağa sola sallarken böğürdü:

"Hemen buradan defol! Ama hemen, seni hay-laz!"

“Önce beni bırakmanız gerekiyor,” dedi Till, “yoksa gidemem.” Ustanın elinden kurtulan Till, bir an önce kaçmak niyetindeydi fakat usta bir kez daha yapıştı yakasına.

“Önce mahvettiğin hamurumun parasını öde!”

“Öderim ama eğer pişirdiğim bu sevimli hayvanları almama izin verersen,” yanıtını verdi Eulenspiegel. “Eğer hamurun parasını ödeyeceksem bunlar bana ait demektir.”

Fırıncı ustası kabul edip parayı aldı. Till de hamurdan yaptığı baykuş ve maymunlarını bir sepete yükleyip ayrıldı oradan.

Öğleden sonra kilisenin önündeki meydanda büyük bir kalabalık toplanmıştı. Till Eulenspiegel kalabalığın tam ortasındaydı; hamurdan yaptığı baykuş ve maymunlarını satıyordu. Harika para kazanmıştı.

Haber kısa sürede yayıldı. Olanları duyan fırıncı ustası hemen dükkânını kapatıp soluk almadan Aziz Nikolaus Kilisesi’nin önüne koştu.

“O adam, bu saçma hayvanları pişirmek için yaktığı odunlarımın parasını da ödemek zorunda!” diye bağıırıyordu sokaklarda koşarken. “Ayrıca fırınım için kullanım ücreti alacağım! Onu hapse de attıracağım!”

Fakat meydana ulaştığında Till Eulenspiegel çoktan gitmişti. Hamurdan baykuş ve maymunların hep-

sini satmış, hatta fırıncıya ait sepeti bile bir talere elden çıkarmıştı. Braunschweiglılar zavallı fırıncıya uzun yıllar boyunca güldüler.

Eulenspiegel Borazancı Oluyor

Günlerden bir gün Eulenspiegel, Anhalt Kontu'nun hizmetine girdi.

O sıralarda kont, köylülerin kent surlarının hemen önündeki tarlalarını ve çayırlarını çapulcu şövalyelerinin saldırılarına karşı savunmak için kendisine bağlı şövalyeleri ve onların uşaklarını Bernburg Şatosu'nda toplamıştı. Bu gerekliydi çünkü çapulcu şövalyeleri, köyleri ateşe veriyor, köylülerin hayvanlarını sürüp götürüyorlardı.

Şatonun en yüksek kulesine yerleştirilen Eulenspiegel, her allahın günü kulenin penceresinden etrafı gözetlemek ve düşmanları gördüğü gibi alarm borazanı çalmak zorundaydı.

Bulunduğu yerden şatonun bahçesini de izleyebiliyor, ne zaman baksa şövalyelerle uşaklarının uzun masalarda oturmuş yiyip içtiklerini görüyordu.

Kont ve adamları sürekli midelerini doldurduları için kuledeki borazancıya yemek göndermeyi unutmuşlardı. Kule çok yüksek olduğu için avazı çıktığı kadar bağırmasına rağmen sesini duyuramayan Eulenspiegel'in kuleden aşağı inmesi de yasaktı; çünkü aldığı emir gereği çevreyi sürekli gözetlemesi gerekiyordu. Güzel bir öğleden sonrasında çapul şövalyelerinin, atların sırtında uçarcasına geldiklerini gördü. Çaldıkları hayvan sürülerini kentin önlerinde toplamış, birkaç tahıl ambarını ateşe vermiş, sözün kısası çok kötü şeyler yapmışlardı. Eulenspiegel kule penceresinden hiç istifini bozmadan bakıyordu; borazan hâlâ duvarda asılıydı. Epey zaman sonra şatoya gelen bir köylü, kontu uğradıkları saldırıyı anlattı. Şövalyeler, atlarına atlayıp rüzgâr gibi kent kapısına yetiştiler. Fakat düşmanlar, çaldıkları hayvanları önlerine katarak çoktan gitmişlerdi.

Kont, şatoya geri döndüğünde çok öfkeliydi. Zırhını bile çıkarmadan kuleye tırmandı. "Lanet olsun, düşmanların geldiğini görünce neden borazan çalmadın?" diye sordu Eulenspiegel'e.

"Peki, siz bana neden yiyecek göndermediniz?" diye soruyla yanıtladı Eulenspiegel kontun sorusunu. "Siz de bilirsiniz ki aç ayı oynamaz!"

Başka bir gün kont, çapulcu şövalyelerine baskın yapmış ve çapulcuların hayvanlarını sürüp şatosuna getirmişti; onlarcası şişlere geçirilip kızartıldı.

Yine herkes aşığıda şatonun bahçesinde masalara oturmuş, ne bulursa mideye indiriyordu. Kızarmış etin kokusu kuleye kadar yükseldi. Ama kuledaki gözcüyü bu kez de unutmuşlardı. Till Eulenspiegel fazla düşünmeden borazanı duvardan indirdi ve başını pencereden dışarı çıkarıp çalmaya başladı.

Masalardaki yemekleri olduğu gibi bırakıp hızla zırhlarını giyen kont ve şövalyeler, dörtlü kente koştu. Onlar şatodan çıktıkları gibi Till kuleden aşığıya inip dana ve domuz kızartmalarıyla başka binbir türlü yiyeceği yüklenerek yeniden kuleye çıktı. O kadar çok yedi ki pantolonu kavuşmuyordu artık.

Kont geri geldiğinde öfkeden çıldırmış gibiydi. Yine kuleye çıkıp, "Çıldırдың mı sen?" diye böğürdü. "Düşman ortalıkta yokken borazan çalmak da neyin nesi? Hııı?"

"Bunun nedeni açlık," dedi Till. "İnsan aç olunca, ateşi çıktığı zamanlarda olduğu gibi hayaller görüyor."

"Saçma!" diye bağırdı kont. "Düşman ortada yokken alarm borazanı çalan, düşmanı gelirken gördüğünde kılını kıpırdatmayan bir borazancı olmaz olsun!"

Kont başka bir borazancı buldu. Eulenspiegel de artık yaya asker olarak hizmet verecekti yani piyade olmuştu.

Elbette bu durum Eulenspiegel'in hiç hoşuna gitmedi. Çapulcular yine kent kapısına dayanmıştı. Kon-

tun askerlerinin dışarı çıkıp savaşmaları gerekiyordu.
Eulenspiegel çok ağırdan almış ve şatodan son çıkan

olmayı başarmıştı. Düşmanlar püskürtüldüğünde ise şatoya ilk giren o oldu. Düşmanın daha sonraki saldırılarında da aynen böyle yaptı. Ama çok geçmeden bu durum kontun ve diğerlerinin dikkatini çekmişti. Kont, Eulenspiegel'e, bunun ne demek olduğunu sordu. Eulenspiegel, "Mesele şudur," dedi. "Kulede borazancıyken çok az beslenebildiğim için fiziki durumum pek iyi değil. Eğer bütün enerjimi toplayıp düşmanın karşısına ilk çıkan ben olmayı başarsam bu kez, şatoya ilk girenlerden ve ilk yemek yiyenlerden biri olmak için deli gibi hızla geri koşmam gerekecek. Bu koşuşturmaya sağlığımın dayanması mümkün değil."

"Defol git buradan!" diye bağırdı kont öfkeyle. "Yoksa seni astırmamı mı istersin?"

"Hayır," dedi Till, "Sağlığım buna da dayanamazdı!"

Böylece çıkını toplayıp Bernburg kentinden ve şatosundan elinden geldiğince çabuk uzaklaştı.

Eulenspiegel Toprak Alıyor

Eulenspiegel'i asmakla tehdit eden tek Alman soylusu Anhalt Kontu değildi. Bu olaydan kısa süre sonra aynı şeyi Lüneburg Dükü de yaptı. Çünkü Till, Lüneburg Dükünlüğü'nda da benzer haltlar yemiş, bunun üzerine dük, Eulenspiegel'e, "Bir an önce sınırlarımdan çık! Eğer seni bir kez daha karşımda görürsem darağacını boylarsın!" demişti.

Bu tehdit üzerine Eulenspiegel yıldırım hızıyla kaçmıştı Lüneburg'tan fakat daha sonraları, yaptığı yolculuklardan birinde, yine dükün bölgesinden geçmek zorunda kaldı; aksi takdirde yolu çok uzayacaktı. Bir atla bir yük arabası satın alan Eulenspiegel, Celle yakınlarından geçerken bir köylünün sürdüğü tarlanın başında durdu. Köylüye bir Schling verip yük arabasına, ağzına kadar toprak yüklettirdi. Sonra arabaya oturdu; bütün bedeni toprağın içindeydi,

sadece başı ve kolları görünüyordu. Dükün, bir daha topraklarına ayak basarsa asılacağını söylediği Eulenspiegel, yasak bölgeden geçerken işte bu haldeydi; sadece kafasını ve kollarını açıkta bırakan toprağın içinde saksıya benziyordu.

Eulenspiegel, Celle Kalesi'nden geçerken maiyetile birlikte avlanmaya giden dükle karşılaştı. Onu görür görmez duran dük, "Topraklarıma girmeni yasaklamıştım! İn aşağıya! Asılacaksın!" dedi.

"Ben sizin topraklarınızda değilim ki," yanıtını verdi Eulenspiegel. "Şu an kendi topraklarımda oturuyorum. Bu toprağı bir köylüden tamamen yasal yollardan satın aldım. Önce toprak köylüye aitti. Şimdi ise benim oldu. Ama bu toprak kesinlikle sizin değil."

Öfkeden köpüren dük, "Toprağının da senin de canınız cehenneme, dolandırıcı herif!" diye bağırdı.

“Eğer bir daha buralara gelirsen seni atın ve arabanla birlikte asarım!”

Eulenspiegel Eşeye Okuma Öğretiyor

Eulenspiegel bir süre de üniversiteleri dolaşıp kendisini bilgin olarak tanıtmış, koca koca profesörleri ve öğrencileri makaraya sarmıştı. Bilmediği, yapamadığı hiçbir şeyin bulunmadığı iddiasındaydı. Gerçekten de sorulan bütün soruları yanıtlıyordu.

Bu dönemde Erfurt'a da geldi. Üniversite rektörü ve öğrenciler, Eulenspiegel'in kente geldiğini duymuşlar, ona soracakları soru hakkında kafa patlatıyorlardı.

"Pragdakilere yaptığını yapamasın bize," demişlerdi. "Bu kez biz onu tongaya düşürelim."

Sonunda uygun bir şey buldular. Bir eşek satın alıp inatçı hayvanı ite kaka Eulenspiegel'in kaldığı hana getirdiler. Acaba bu eşeye okumayı öğretebilecek miydi? Bu konuda kendisine güveniyor muydu?

"Elbette," yanıtını verdi Till. "Ama eşekler aptal hayvanlar oldukları için ders epeyce uzun sürebilir."

“Ne kadar uzun?” diye sordu rektör.

“Tahminen yirmi yıl,” dedi Till. Yirmi yıl uzun bir süre, diye düşünmüştü. Belki bu arada rektör ölürdü. Bu durumda işler yolunda demekti. Ya da kendisi bu dünyaya veda ederdi. Veya eşek ölürdü, herhalde en iyi çözüm bu olurdu.

Rektör, yirmi yılı kabul etmişti. Eulenspiegel ve-receği ders için beş yüz gümüş para istedi. Bir miktar avans verip Eulenspiegel’i dört ayaklı öğrencisiyle yalnız bıraktılar. Hayvanı ahıra götüren Till, yemliğe, ilk sayfalarının arasına yulaf serpiştirdiği kalın, eski bir kitap koydu. Eşek, yulafı yiyebilmek için ağzıyla kitabın sayfalarını çeviriyor, sayfaların arasındaki yulaf bitince de başlıyordu anırmaya, “Aaa-iiii, aaa-iiii!”

Mükemmel, diye düşünen Eulenspiegel, eşekle tekrar tekrar çalıştı. Bir hafta sonra rektöre gidip, “Fırsat bulursanız beni ve öğrencimi ziyaret etmek istemez misiniz?” dedi.

“Memnuniyetle,” yanıtını verdi rektör. “Bir şeyler öğrenebildi mi bari?”

“Şimdiden birkaç harf öğrendi bile,” diye açıkladı Eulenspiegel gururla. “Aslında bir eşek için bir haftada birkaç harf hiç fena değil.”

Hemen aynı gün öğleden sonra rektör, profesörler ve

öğrenciler toplanıp hana geldiler. Konuklarını ahıra
götüren Eulenspiegel, hayvanın yemliğine bir kitap

koydu. Bir günden beri aç olan hayvan kitabın sayfalarını, yulaf bulabilirim umuduyla çeviriyor ama bu kez sayfaların arasında hiç yulaf olmadığı için durmaksızın ve avazı çıktığı kadar, "Aaa-iiii, aaa-iiii!" diye bağıırıyordu.

"Duyduğunuz gibi A ve İ'yi öğrendi bile," dedi Eulenspiegel. Yarın O ve A'yı öğretmeye başlayacağım."

Adamlar öfke içinde ayrıldılar handan. Rektör öyle öfkelenmişti ki çok geçmeden kalp krizi geçirdi. Till de eşeği ahırdan kovdu.

"Hadi defol! Erfurt'taki diğer eşeklerin yanına git!" diye bağırdı arkasından. Sonra çıkınıını bağlayıp aynı gün kentten ayrıldı.

Eulenspiegel Terzileri Aydınlatıyor

Eulenspiegel Rostock'tayken, Mecklenburg Eyaleti'ndeki kentlere ve köylere mektup yazıp bütün terzilerin belli bir günde Rostock'a gelmelerini istedi. Kendilerine ve çocuklarına büyük yararı olacak bir bilgi verecekti onlara. Gerçekten de belirlenen günde Rostock'ta binlerce terzi toplanmıştı. Eulenspiegel terzileri kentin yakınlarındaki bir çayıra götürdü. Çimenlerin üzerine oturan terziler, uzun yoldan geldikleri için önce bir güzel yiyip içtikten sonra Till'den konuşmaya başlamasını, kendileri ve çocukları için çok yararlı olacak o bilgiyi vermesini istediler.

"Sayın Terziler," diye söze başladı Eulenspiegel. "Sizlere şunu önemle belirtmek istiyorum: Bir makas, bir mezura, bir yüksük, bir iğne ve bir makaranız varsa başka bir şeye ihtiyacınız olmaz. Sakın ola ki ipliği iğneye geçirdikten sonra ipliğin ucuna düğüm

atmayı unutmayın. Yoksa iplik iğneden çıkar ve siz iğneyi boşuna batırıp çıkarmış olursunuz! Başka sorusu olan var mı?"

Terziler birbirlerine şaşkınlıkla baktılar; yüzleri asılmıştı. Sonunda içlerinden biri bağırdı:

"İnanılır gibi değil! Bunun için mi Rostock'a geldik biz? Binlerce yıldır bildiğimiz bir şey bu!"

"Binlerce yıldır mı?" diye sordu Till. "Yaşın kaç senin?"

"Kırk beş yaşımdayım," yanıtını verdi terzi.

"İşte gördün mü?" dedi Till. "Öyleyse binlerce yıldır nasıl biliyor olabilirsin?"

Hakarete uğramış gibi baktı etrafına. "Size iyilik yapmak istemiştim. Ama eğer hoşunuza gitmediyse gidebilirsiniz!"

O anda çılgına dönen terzilerin tek isteği onu yakalayıp bir güzel pataklamaktı. Ama Eulenspiegel, iki kapılı evlerden birine kaçmış, bir kapıdan girip diğerinden çıkarak izini kaybettirmişti. Dışarıdan gelen terziler öfkeden çıldırmışlardı.

Sadece Rostock'ta yaşayanlar kıkır kıkır gülüyorlardı. "Bunun Eulenspiegel'in aptalca şakalarından biri olduğunu biz hemen anlamıştık," dediler. "Nasıl bu adamın sözüne güvenip bunca yolu geldiniz! Gerçekten kafanız hiç çalışmıyormuş."

Böylece bu işin sonunda da Rostocklu terzilerle diğerleri arasında gerginlik ve kavga çıktı. Bu olaylara neden olan Eulenspiegel ise her zamanki gibi çoktan ortadan kaybolmuştu.

Rüzgâr Üç Terzi Kalfasını Uçuruyor

Eulenspiegel, Brandenburg kasabasında, gezgin çırakların kaldığı ucuz bir handa on dört gün kaldı. Pazar yerindeki bu hanın hemen yanındaki evde bir terzi ustası oturuyordu.

Terzi ustasının üç kalfası, güzel havalarda içeride atölyede değil, dışarıda, evin önünde, toprağa çakılmış dört tahta direk üzerine yerleştirdikleri büyükçe bir tahtanın üzerine doğulular gibi bağdaş kurup oturuyor, harıl harıl pantolon ceket dikiyorlardı.

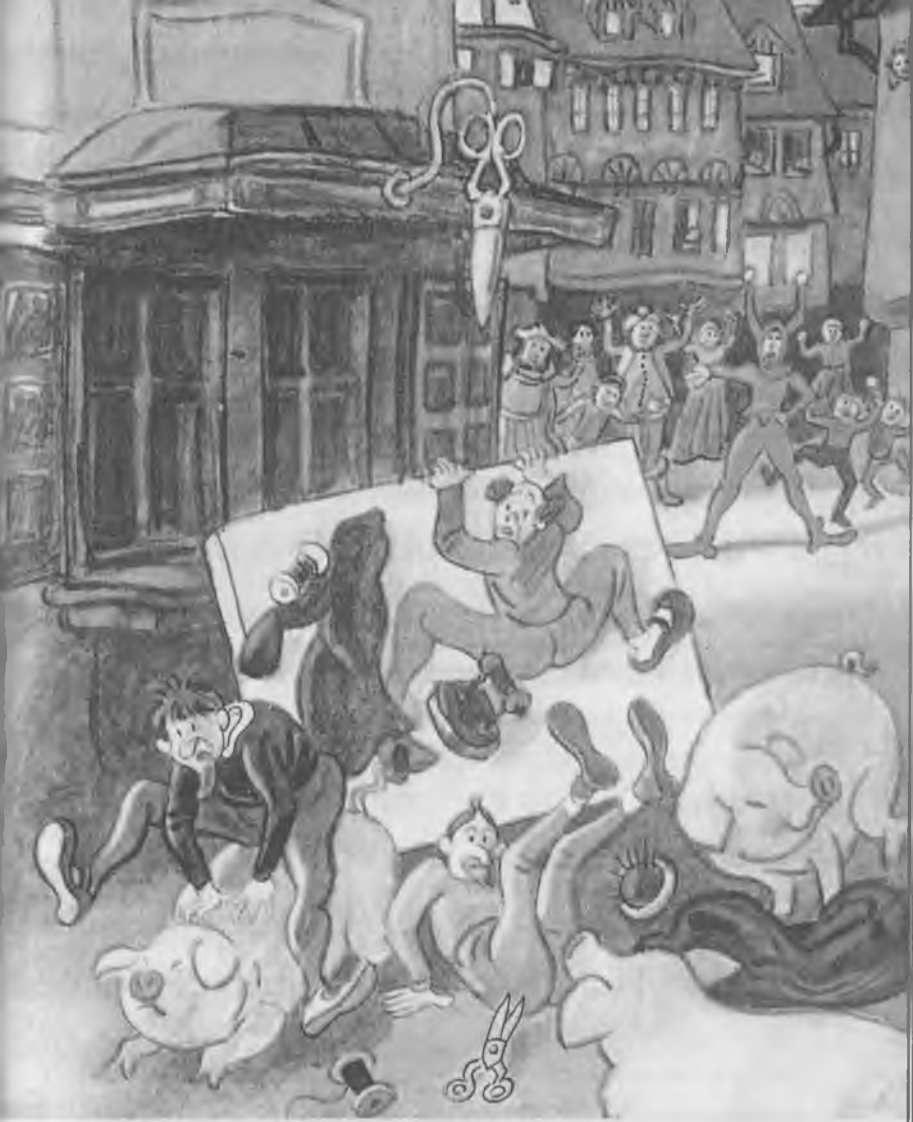
Till'den hiç hoşlanmadıkları belliydi; ne zaman önlerinden geçse Till'e öfke kusarlardı. Neden mi? Büyük ihtimalle kendileri çalışırken aylak aylak gezdiği ve terziye doğru dürüst bir giysi diktireceğine sürekli soytarı kılığında dolaştığı için.

Her gördükleri yerde Eulenspiegel ile alay ediyor, arkasından kumaş artıkları atıyor, hatta dil bile

çıkarıyorlardı! Bir gece Eulenspiegel terzinin evinin önüne gizlice gidip dört ahşap direği testereyle kesti. Ertesi sabah -o gün pazar kurulmuştu- hiçbir şeyden habersiz terzi kalfaları, tahtayı, kesilmiş direklerin üzerine koyup her zamanki gibi bağdaş kurarak oturdular ve dikiş dikmeye başladılar; kumaşa batırıp çıkardıkları iğneler güneşte parılıyordu.

Domuz çobanı gelip elindeki boynuzu üfleyene kadar her şey yolunda görünüyordu! Sesi duyan domuzlar ağıllarından koşarak çıktılar. Terzininkiler evin önünde tembel tembel oyalanırken direklere sürtünüyorlardı. Sonra her şey göz açıp kapayana kadar olup bitti: Eulenspiegel'in gece testereyle kesip yeniden yerine oturttuğu direkler yıkıldı, tahta yere düştü, tahtanın üzerinde oturan kalfalar, yolun tam ortasına, şaşkın bakışlarla olan biteni izleyen insanların arasına yuvarlandılar! Kalabalık içinden biri, "İmdat!" diye bağırdı. "Rüzgâr, üç terzi kalfasını uçuruyor!"

Kimin bağırdığını tahmin etmişsinizdir sanırım, öyle değil mi? Rezil rüsva olan terzi kalfaları da hemen anlamışlardı. Till'e öyle büyük bir öfke duydukları ki ellerine geçirseler gözlerini kırpmadan öldüreceklerdi. Fakat Eulenspiegel, Brandenburg'ta kaldığı sürece, evin önünde değil, atölyede oturup buram buram terleyerek diktiler dikişlerini. Eulenspiegel çıkını toplayıp oradan ayrılınca da tanrıya binlerce kez şükrettiler.

Eulenspiegel gider gitmez, yine evin önüne çıktılar ve gelip geçene, "Gitmesi kendisi için iyi oldu, yoksa onu tanınmayacak hale gelene kadar dövecektik!" diye caka satmaktan da geri durmadılar

Eulenspiegel Kürkçüleri Dolandırıyor

Karnaval'dan kısa süre önce, Leipzig'e gelen Eulenspiegel, birkaç günlüğüne de olsa kürkçülerden birinin yanında çalışmak istemiş fakat bir türlü iş bulamamıştı.

Leipzigli kürkçülerin Eulenspiegel'e iş vermelerinin nedeni, büyük ihtimalle, Berlinli bir kürkünün, son Leipzig Festivalinde, sürekli sızlanarak onları canlarından bezdirmesiydi. Adam, Eulenspiegel'in bir düzine güzel kurt kürkünü işlemek yerine paramparca ettiğini ve bu kürklerden bir sürü doldurulmuş kurt ve oyuncak ayı yaptığını anlatmış olmalıydı.

Leipzigli kürkçüler, değerli kürklerinin Till tarafından mahvedilmesini istemedikleri için –haklı olarak– ondan uzak duruyorlardı. Till Eulenspiegel,

en kısa zamanda, kendisine iş vermeyen kürkçülere, onları çok kızdıracak bir oyun oynamaya karar verdi.

Çok geçmeden beklediği fırsatı yakaladı. Kürkçülerin karnavalda her zaman oturdukları handa tavşan yiyeceklerini rastlantı sonucu öğrenmişti.

İlk iş olarak kaldığı handaki kediye çaldı; patlamak üzere olan harika bir şeydi hayvan. Sonra aşçıdan bir tavşan kürkü istedi. Odasına çıkıp deli gibi tepinerek orayı burayı tırmalamaya çalışan kediye kürkün içine yerleştirdikten sonra bir güzel dikti. Bu arada kendisi de burnunun altına bir bıyık yapıştırmış, kıyafetini değiştirmişti. Köylü kılığında belediye binasının önüne gidip beklemeye başladı.

O sırada önünden daha önce tanıdığı bir kürkçü geçiyordu. Adama seslenip tavşan satın alıp alma-

yacağını sordu. Karnaval yemeğini düşünen kürkçü Till'e parasını ödeyip hayvanı kulaklarından tutarak diğer kürkçülerin her zaman oturdukları yere gitti.

Arkadaşlarına elindeki tavşanı gösterdi. Masadakiler tepinip duran karnaval yemeğini görünce heyecanlanmışlardı.

Adamlardan birinin köpeği vardı. Kürkçüler, eğlence olsun diye, köpeği, bahçeye çıkardıkları tavşanın üzerine saldılar.

Tavşan sandıkları hayvan yıldırım hızıyla ağaçlardan birine tırmanıp, "Miyav! Miyav! Miyav!" diye avazı çıktığı kadar bağırmaya başladı.

Kürkçüler çok geçmeden dolandırıldıklarını anlamışlardı. Tavşan niyetine kedi yiyemeyecekleri için öfkeden kıpkırmızı kesilerek kendilerine bu kediyi satanı bulurlarsa öldürmeye yemin ettiler. Fakat Eulenspiegel, alışkanlıklarının tersine, tavşan kılığına soktuğu kediyi satarken kıyafet değiştirdiği için kimse onun izini bulamadı. Till hâlâ hayattaydı ve insanları kızdırmaya devam ediyordu.

Eulenspiegel Bütün Sütleri Satın Alıyor

Eulenspiegel'in yolu bu kez Bremen'e düşmüştü. Günlerden bir gün kocaman bir fıçıyı yuvarlayarak pazara gelen Eulenspiegel, fıçıyı bir kenara koyup köylü kadınların kente satmak için getirdikleri bütün sütleri alacağını söyledi. Sütlerini satmak için pazara getiren kadınlar, birbiri ardına sütlerini fıçıya boşaltıyor, Eulenspiegel de elinde tebeşirle fıçının dışına kadınlardan ne kadar süt aldığını yazıyordu. Sonunda bütün sütler Till'in fıçısına boşaltılmış, pazarda bir damla bile süt kalmamıştı. Fıçının dışı tebeşirle yazılmış yazılarla doluydu; içi de ağzına kadar sütle.

Fıçının etrafında toplanan insanlar, Eulenspiegel'in bu kadar sütü ne yapacağını izliyordu şaşkınlıkla. Ama sonra olanlara daha çok şaşıracaklardı. Fıçı dolunca pazarcı kadınlar paralarını istediler. Till, "Şu an yanımda para yok. Fakat on dört gün içinde

Bremen'e yeniden geleceğim. O zaman paranızı kuruşuna kadar öderim," dedi.

Bunun üzerine büyük bir yaygara koptu; köylü kadınlar bir ağızdan bağırıyor, paralarını hemen ödemezse polis çağıracaklarını söylüyorlardı.

"Ne istediğinizi bir türlü anlamıyorum," dedi Eulenspiegel. Gerçekten öfkelenmişti.

"Size bir teklifte bulundum. On dört gün beklemek istemeyenler, sütlerini fiçiden geri alabilirler. Fakat dikkat edin, hiç kimse fiçiya koyduğundan fazlasını almasın."

Bu sırada öyle bir bağırıtı koptu ki belediye binasının üç camı tuz buz oldu. Köylü kadınlar ellerinde tencereler, şişeler ve kovalar olduğu halde fiçiya çullandılar. Herkes boşalttığı sütü bir an önce geri almak istediği için fiçinin etrafında çılgın bir karışıklık yaşıyordu. İnsanlar kovalarla birbirine saldırıyor, sütler havada uçuşuyordu. Herkesin üstü başı süt içindeydi. En sonunda büyük fiçi da devrildi; pazar yerini süt basmıştı adeta. Sanki yağmur yerine süt yağmıştı gökyüzünden.

Pazarıcı kadınlar öyle bir kavgaya tutuştular ki izleyenlerin gülmekten karınlarına ağrı girdi. Peki, Eulenspiegel ne yaptı dersiniz?

Sanırım kitabın sonunda onun ne yaptığını ezbere biliyorsunuzdur! Eulenspiegel neredeydi? Ne

zaman bu tür oyunlar oynasa ne zaman kandırıldığı insanlar onu aramaya başlasa Eulenspiegel çoktan ortadan kaybolmuş oluyordu.

Bu kez de henüz cinlikleriyle canından bezdirmediği bir kent ya da kasaba bulana kadar dağları, ovaları aşmış, nehirlerden geçmiş, orman ve tarlaları kat etmişti. Ama çok geçmeden yeni geldiği kentte veya kasabada da bir sürü dolap çevirecekti.

Büyük keyif aldığı görevi yerine getirir getirmez yeniden yola koyuluyor, geride, oyuna getirdiği aptal yerine konmuş insanlar bırakarak ortadan kayboluyordu.

Till Eulenspiegel iyice yaşlanana kadar aynı biçimde yaşamayı sürdürdü; her defasında aldatabileceği bir köy veya kent buluyordu. Çünkü aptalların soyu -bu o zaman da böyleydi- bir türlü tükenmez.

